

LBRIS

We know
books

Tamora Pierce

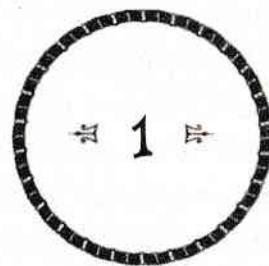
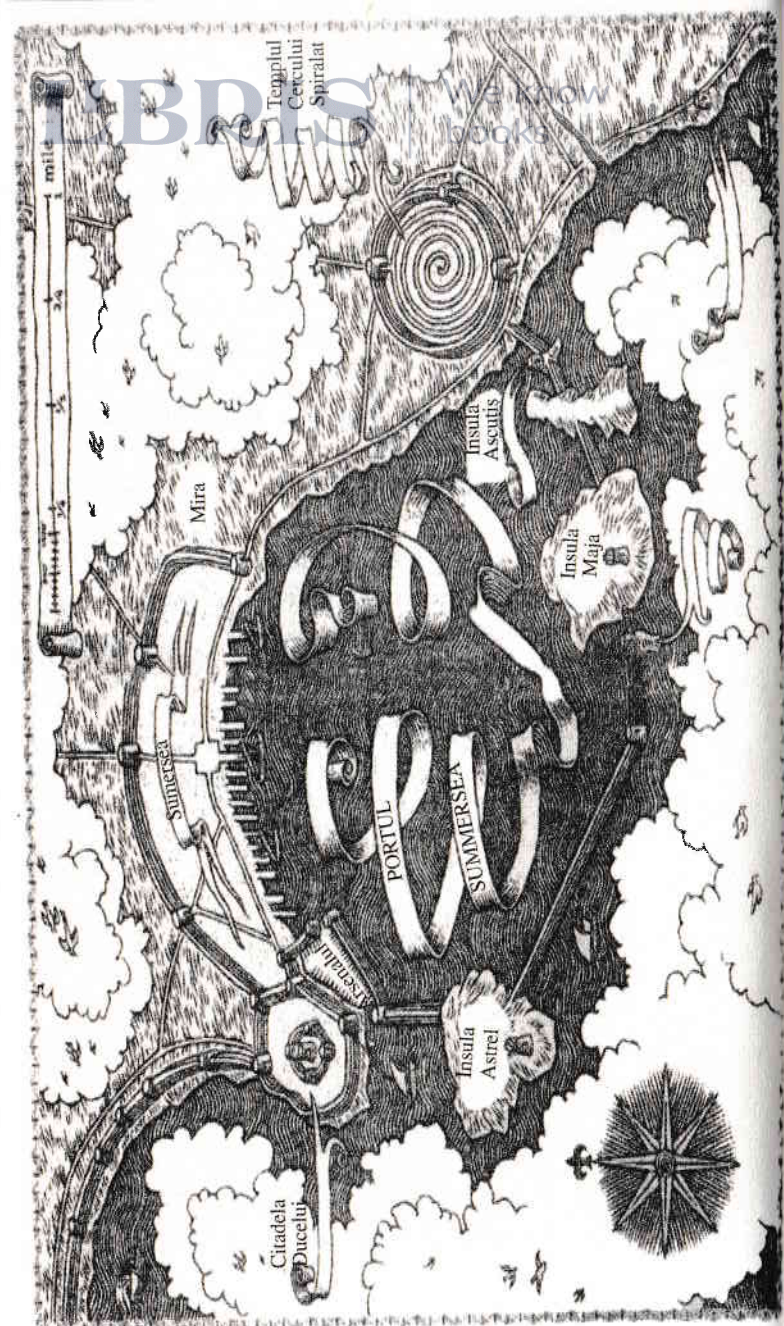
MAGIA LUI TRIS

Cercul de magie

Volumul II

editura rao

Era presată – *prinsă*, cu adevărat – într-un colț format din bucăți mari de piatră. Genunchiul cuiva o împunea într-o coapsă. Picioarul altcuiva o apăsa pe gamba celui alt picioar. Erau patru și un câine, prinși într-un balon sub pământ. Prima parte a cutremurului abia se liniștea, iar restul era pe cale să se prăbușească peste ei ca un val uriaș izbind zidurile golfului.

Transpirația îi șiroia pe obraji și pe spate. Întorcându-se pe jumătate, își aruncă mâinile cu palmele deschise pe fiecare parte a unei spărturi dintre pietre. Apelând la puterea din interiorul ei, își trimise magia prin gol. Valurile cutremurului veneau spre ea, cele mici în față, iar cele mai mari în spate. Forța lor încingea pământul și pietrele, aruncându-le peste tot. Își simțea oasele ca pe niște pietre imense, presate unul peste celălalt atât de tare,

încât ceva trebuia să cedeze. Acestea aveau să vină unul după celălalt cu zgomot, remodelând clădiri, străzi și orașe întregi.

Și căldura, căldura pământului o fierbea pe ea, dar și pe prietenii ei ale căror trupuri erau presate de al ei. Valurile încinse urlau prin pământ, adunând putere pe măsură ce înaintau. Când lovira, ea putea alege între a fi prăjită și a fi zdrobită: pământul din jurul scorburii ei mici s-ar fi strâns ca un pumn...

Trisana Chandler sări din patul ei, aruncând cearceaful subțire care fusese singura ei învelitoare, sărind spre fereastra deschisă. Atârând jumătate afară, gâfâi în aerul liber. Era la suprafață, în camera ei din podul căsuței Disciplină, la Cercul Spiralat din Emelan. Cutremurul trecuse de zece zile, iar ea și prietenii ei trăiseră să vorbească despre el.

Dar căldura! Nu-i de mirare că încă visa despre ea, având în vedere aerul mort din jurul ei. Fiecare fereastră și ușă din pod erau deschise, dar nici o gură de aer proaspăt nu intra sub acoperiș. Era puțin mai răcoare afară.

Micile adieri de vânt care reușeau s-o atingă îi aduseră la urechi voci. Odată crezuse că vocile însemnau că înnebunește. Acum știa că sunt doar frânturi din conversații reale care aveau loc undeva, aduse la ea de către vânt. Încă o mai agita un pic

când le auzea, deși acestea vorbeau în mare numai despre lucruri cotidiene.

– *Aymery Glassfire, sunt impresionat. Vocea pedantă și plictisită a vorbitorului aparținea unui bărbat necunoscut lui Tris. Numele „Aymery“ o împunse – avea un văr pe nume Aymery, dar numele lui era Chandler, nu Glassfire și era la sute de kilometri depărtare, la Universitatea din Lightsbridge. Aymery era un nume obișnuit. Oamenii învățați care au scris aceste scrisori vă laudă într-adevăr. N-aș putea să vă refuz intrarea în biblioteca aceasta cum n-aș putea nici zbura.*

Tris scutură din cap, încercând să-și scoată din minte acea voce. Să-i fie și cald și să fie și plictisită era pur și simplu prea mult.

Simplul act al mișcării captură o nouă adiere de vânt, aducând-o mai aproape.

– *Novice Jaen, cum ai putut permite ca proviziile noastre de bandaje să scadă atât de mult?*

– *Dar – Sfântă Willowwater – nu știam că eu trebuia să verific și celelalte magazine – și a fost nevoie de atâtea bandaje după cutremur.*

– *Of, nu plânge, fetițo. O să trebuiască să născocim ceva, repede.*

– *Clarvăzătorii nu se mai așteaptă la alte necazuri, nu?*

LIBRIS | We know books
 – Când nu mai avem bandaje, cine are nevoie de un clarvăzător pentru a ști că vin mai multe necazuri?

Tris mârâi. Magia trebuia să fie spectaculoasă și puternică, nu o chestie care să țină de conținutul unor magazii de lână! Înfingându-și degetele în urechi, frecă nemilos. Când se opri, vocile dispăruseră, iar ei îi era mai cald ca niciodată.

Undeva în pata cețoasă și întunecată din fața ochilor ei slăbiți era zidul de șase metri care înconjura Cercul Spiralat. Din vârful său, ar putea prinde o briză adevărată.

Tris se dezbracă de cămașa de noapte și-și trase peste cap cea mai ușoară rochie din bumbac pe care o avea. Odată îmbrăcată, fără nici o considerație pentru rochia ei sau pentru podea, apucă ulciorul cu apă și-și vărsă conținutul în cap. Pentru câteva momente binecuvântate îi fu mai răcoare.

Bâjbâind pe sub pat, își găsi papucii din piele și-și înfipse picioarele în ei. Nevrând să se lupte cu buclele roșii înmuiate, își legă o eșarfă în jurul capului, astfel încât măcar părul să nu o deranjeze. În ultimul rând, bâjbâi pe dulap după ochelari. Îndesându-i pe nasul lung, se îndreptă spre ușă și icni surprinsă. Una dintre colegile ei de apartament stătea acolo, sprijinindu-se de ramă. În umbră, fata de culoare era aproape invizibilă până când Tris fu aproape deasupra ei.

– Ce lucru ciudat, comentă ușor nou-venita. Ești oarbă ca un liliac fără ochelarii ăia, dar știi unde sunt toate lucrurile, așa că nu ai nevoie nici măcar de o lumânare pentru a te îmbrăca.

– Ai fi *putut* să scoți un sunet, Daja, bombăni Tris.

Colega ei o ignoră.

– Într-o zi, băiatul se va hotărî să glumească, în sfârșit, cu tine și să mute totul în timp ce dormi. Ce-o să faci atunci?

– Mai bine întreabă ce-o să facă *el* când o să-l prind, răspunse Tris. Și să nu te apuci să-i sugerezi asta. De ce ești încă trează?

Daja Kisubo își ridică mâinile și-și întinse corpul solid cât de sus putu. Dacă stătea pe vârfuri, degetele ei aproape atingeau partea de sus a ramei. Mai mică decât Tris cu un an, tot era cu aproape lungimea unei mâini mai înaltă decât metrul și treizeci și opt al roșcatei.

– N-are nevoie de ajutorul *meu* pentru a juca feste, răspunse ea, cu o voce ritmată și seacă. Are prea multe idei proprii. De ce te-ai îmbrăcat?

– Ar fi mai răcoare pe vârful zidului. Poate Lark mă va lăsa să merg acolo puțin.

– De unde știi c-o să fie mai răcoare? întrebă Daja.

– Nu sunt eu vrăjitoarea vremii de pe-aici? întrebă Tris iritată, cu mâinile în șolduri. *Știu.*

– Așteaptă atunci. Daja se întoarse și intră în camera ei, de partea cealaltă a podului.

Tris mormăi, dar o urmă pentru a se sprijini de ușa ei deschisă. Camera Dajei răspândea un pic de lumină de la o lumânare așezată pe altarul improvizat al familiei, în colț. Daja se schimbă într-un pantalon și o bluză și-și scutură cozile scurte. Încălțându-și sandalele, suflă în lumânare, apoi o urmă pe Tris jos.

Nu era foarte târziu. Una dintre femeile răspunzătoare de Disciplină era încă trează: scria o scrisoare. Purta numai o cămașă din bumbac nevopsit în timp ce lucra – veșmântul ei de vară, de culoarea verde al Templului Pământului, era aruncat neglijent peste masă. La fel ca Daja, avea ochii negri, însă pielea era de un maro-deschis. Își purta buclele strălucitoare tăiate scurt; acestea se răspândeau în formă de evantai pentru a înrăma o față asemănătoare celei ale unei pisici, cu un maxilar lat și o bărbie ascuțită. Pe cât de târziu era, pe cât de cald îi era, tot găsi puterea să le zâmbească fetelor, iar ele îi întoarseră zâmbetul. Până și Tris cu stările și temperamentul ei o plăcea pe Sfânta Lark.

– Doar o oră, le spuse Lark, căutând într-un buzunar al veșmântului și scoțând o bucată de fier

cu un semn pe ea: acesta era biletul lor de note; i-o înmână lui Tris. Dacă încă este cald când vă veți întoarce, o să vă aranjăm paturi la parter.

Cineva care stătuse în umbră în apropierea ușii din față se ridică, sperînd-o pe Daja. Era băiatul, îmbrăcat numai în niște pantaloni subțiri. Pielea sa era de un maro-auriu mai intens decât al lui Lark, iar ochii migdalați, de un surprinzător gri-verzui. Își purta părul negru tuns foarte scurt. Nasul îi era mic și drept, iar gura, fermă și coborâtă la colțuri.

– Lark... începu el.

– Da, Briar, poți, răspunse Lark, obosită, dar amuzată. Ia-ți niște pantofi în picioare.

Bombănind, băiatul intră în camera sa.

Un cap cu părul șaten, ars de soare și prins în două cozi ieși din camera de vizavi de cea a lui Briar. Ochii adormiți de un albastru strălucitor de culoarea albastrelei priviră spre ei buimac.

– Am auzit voci, spuse fata și căscă. Un câine tânăr, cu bucle, umeri și coadă doar de culoare ivorie fugi din camera ei în camera principală, dansând frenetic și schelălăind.

– Sandry, noi mergem pe zid să ne răcorim, spuse Daja. Vrei să vii?

Capul maro-deschis aprobă, proprietara lui dispăru în camera ei și închise ușa. Un minut mai

târziu ieși, purtând o bluză, o fustă și papuci, prin-
zându-și cozile cu o eșarfă.

Până termină cu părul ei, băiatul reapăru, ȝo-
păind în timp ce încerca să-și bage piciorul într-o
sanda. Cealaltă era deja încălțată.

– Voi, fetelor, sper să nu vă ia o veșnicie să vă
pregătiți, începu el, apoi își dădu seama că ele îl
așteptau pe el. Își mută atenția asupra câinelui. Sper
să nu mă lași să aștept, Micule Urs.

Sandry, râzând, îl împinse pe băiat pe ușa din
față, înaintea ei. Câțelul lătră scurt și-i urmă, iar Daja
și Tris erau în spate.

Ultima pe ușă, Tris, se opri și se uită în spate.

– Lark?

– Da, dragă?

– Ai... ai vrea să vii? Cu noi, adică? O parte din
Tris era îngrozită: în ce se transformase? Acum două
luni, nu ar fi putut *în nici un caz* să facă o astfel de
ofertă cuiva, mai ales unui adult.

Acum două luni, venise la căsuța Disciplină și
avea momente când nu știa cine era, dar îi plăcea
schimbarea.

Lark zâmbi.

– Mulțumesc, dar trebuie să fac focul pentru
slujba de la miezul nopții. Poate altă dată?

Înroșindu-se toată datorită manifestării de
afecțiune, Tris aprobă din cap și fugi să-i ajungă pe
ceilalți.

Gâfâiau când ajunseră în vârful zidului și fiecare
dintre ei găsi câte o ieșitură de zid pentru a se așeza.
Instantaneu, își dădură seama că Tris avea dreptate;
era mai răcoare aici sus și aveau o priveliște frumoasă
asupra golfului de după poarta sudică a Cercului
Spiralat. Câinele lor se culcă pe cărarea din spatele
lor cu un suspin fericit.

– Cât mai e din vară? întrebă Daja, după ce-și
trase sufletul.

– E abia a doua săptămână din Fâneată, răspunse
Sandry. Trăgându-și eșarfa, își desfăcu nodurile de la
capătul cozilor și-și pieptănă părul cu degetele. Încă
două săptămâni din această Fâneată, apoi întreaga
lună a Plantei.

– Poate și o mare parte din luna Orzului,
interveni Briar. Rosethorn spune că toate semnele
trimit către o vară lungă și o toamnă scurtă.
Profesoara lui, Rosethorn, era cealaltă femeie care se
îngrija de Disciplină.

– Ce faceți aici sus?

Doi gardieni alergau în josul cărării de la unul
dintre turnurile care erau presărate de-a lungul
zidului. Îmbrăcați în veșmintele roșii ale acelor sfinți

care îi slujeau pe zeii focului, aceștia duceau toiege având în vârf lame late, de o jumătate de metru, drept arme.

Cei patru prieteni se ridicară în picioare și se apropiară. Câinele stătea în fața lor, lovind piatra cu coada. Căutând în buzunar, Tris găsi semnul de metal și i-l dădu lui Sandry. Lucrurile mergeau mult mai bine când nobilul lor vorbea în numele tuturor.

– Avem permisiunea, explică Sandry, arătându-le semnul gardienilor. O parte a semnului era marcată cu litera D – de la căsuța Disciplină –, iar pe cealaltă erau gravate o pasăre și o ramură cu țepi pentru Lark și Rosethorn.

– Dar asta ar trebui să fie valabilă doar pentru un copil, argumentă femeia. Și voi...

Bărbatul era mult mai înalt decât partenera sa. Cei patru îl priviră amuzați aplecându-se să-i șoptească ceva la ureche. Deși își menținu vocea joasă, ei tot îl auziră mormăind.

– Sunt *acei* copii. Cei patru magi. De obicei, fug împreună.

Briar se umflă în pene. Îi plăcea să fie numit mag, de parcă ar fi fost numit bărbat.

Sandry își puse mâinile în șolduri.

– Eu sunt Lady Sandrilene fa Toren. Aveți cuvântul meu că am primit *cu toții* permisiunea de a fi aici! Îi informă ea pe gardieni.

– Doar Sandry, mormăi Daja în urechea lui Tris. Fata cealaltă își ascunse zâmbetul cu mâna și dădu din cap aprobator.

Gardianul-femeie se uită chiorâș la Sandry.

Genul ăsta de lucru merge mult mai bine când ești mai înalt și ai un nas mai lung. Îi returnă semnul de fier.

Sandry își acoperi nasul, care era un pic mai mare decât un nasture.

– Să nu vă aplecați peste zid, îi sfătui bărbatul. Și nici să nu începeți să vă jucați în jgheaburi. Gardienii mângâiară câinele și plecară.

– Știi, dacă vrei, o să te trag eu de nas în fiecare zi până când o să ai și tu un cioc ca unchiul tău. Briar își strecură degetele pe sub cele ale lui Sandry și o ciupi de vârful nasului. Ar fi plăcerea mea, să știi.

– Mersi frumos, Briar, îi spuse fata, ursuză.

– Nu m-aș oferi dacă nu aș vorbi serios, o asigură el, cu ochii gri-verzui luminoși și solemni. Sincer!

Tris se urcă din nou pe jgheabul ei. Împingându-și în sus ochelarii, privi suprafața mării și insulele care se întindeau în fața lor. Chiar și cu luna abia crescând spre faza de lună plină, putea vedea detalii la distanțe considerabile: foișorul